

ÍRÓ ALKOTÓK
KLUBJA

SZAVAK A MÉLYBŐL

PARTRA VETETT GONDOLATOK

2021 / 1.

Író Alkotók Klubja

Szavak a mélyből

2021/1.

Erdős Laci emlékére
/fotóira írt versekkel/

HU ISSN 2498-6429

Készítette: Dittrich Panka
Lektorálta: Kerecsényi Éva
Borító fotó: Erdős László
iro.alkotok@gmail.com

Előszó:

2020-ban elvesztettük a klub egyik legkedveltebb fotós barátját, Erdős Lacit. Laci sok fotója meghiűette a klub tagjait. Kűltűszet napi tárlatunkba és a naptárainkba is mindig szűvesen ajánlotta fel képeit. Fotói árulkodnak alkotójáról, akit szerűny és barátságos művésznek ismertűnk és szerettűnk.

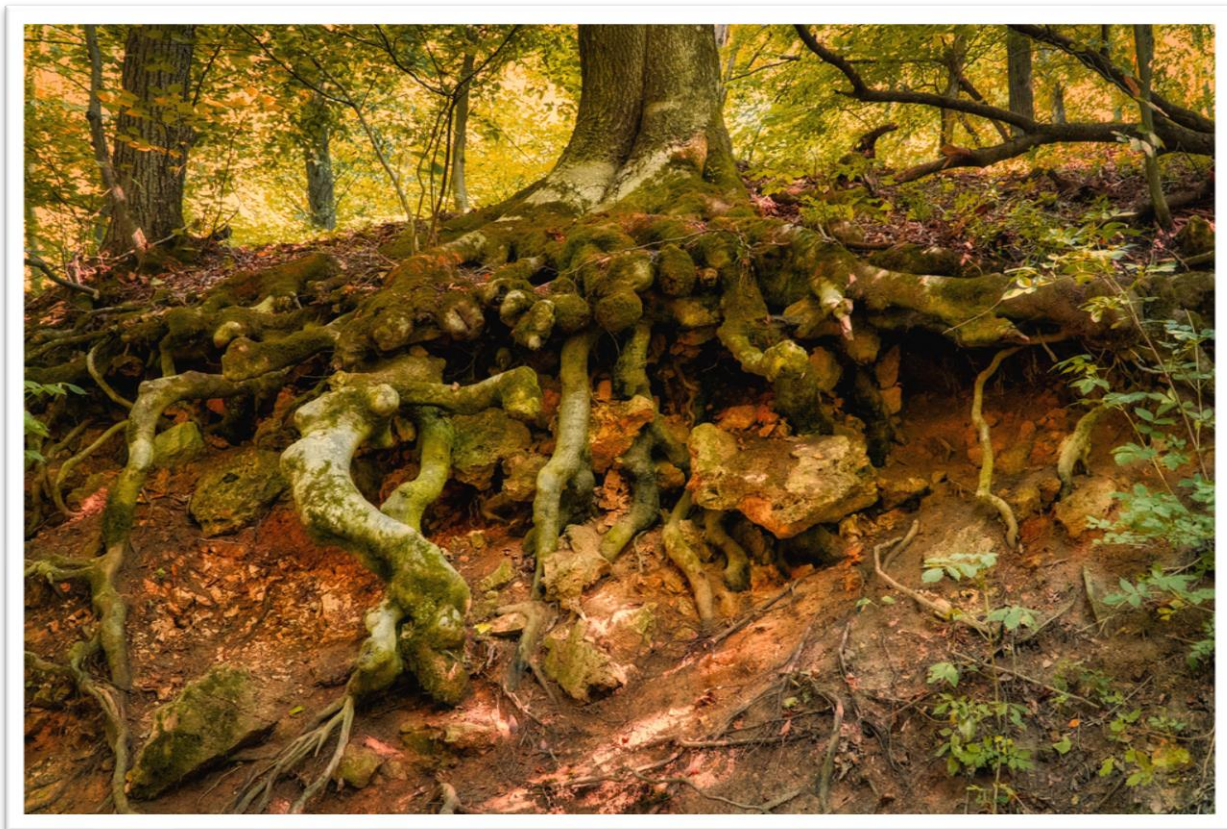
Sajnos túl korán itt hagyott minket. Tiszteletűnk és szeretetűnk jelekűnt ezzel a kiadvánnyal is szeretűnk megűrizni fotóit és művészetűt.

Kedves Laci!

Isten veled, nyugodj békűben, mi sohasem felejtűnk!

űró Alkotók Klubja minden tagja

Versek & Fotókra 2020.
Költészet napi tárlatunkból:

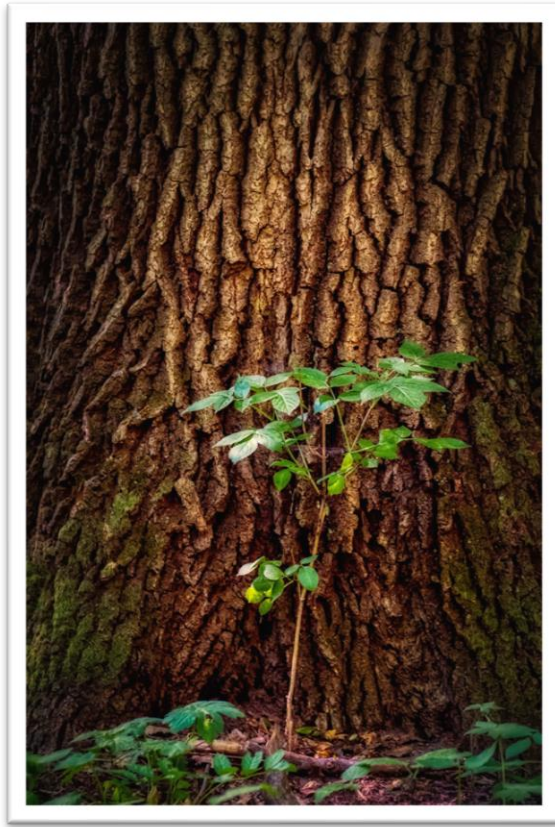

Dittrich Panka

Idő kerekén

Ezer levél hull a földre
Sáros ködbe temetődve
Gyökér törzsén újra nőnek
fittyet hánynak az időre

Kapaszkodom amíg tudok
Akkor is ha feljajdulok
Szívem mélyén kőrákások
abból születnek az álmok

Kerecsényi Éva

Bástya

Kérges kezében gyöngyöt perget,
kincset őriz a szíve alatt,
hátán hajszolt életnek terhe,
mégis erős bástya maradt.

Sors baltája testét kikezdte,
de méltósága meg nem kopott,
óvó karját az égbe nyújtja,
s a világ velünk tovább forog.

Rozán Eszter

Tóparton

Lágyan simogat a napsugár,
minden olyan békés itt ma,
nádasban megbújva egy kis lak áll,
ajtaja hívogatón nyitva.
A tó tükrében ott az élet,
rejtett szenvedéllyel teli,
ha velem vagy, már nem félek,
kezem kezed el nem engedi.

Vönöczkiné Gmeindl Margit

Puha pihék

Arcod puha, mint a bársony,
nyakad pihéit mind imádom.
Szeretem csókolni ajkad,
szegletében íves hajlat.

Elrepülök pilleszárnyon
át a messzi óceánon.
Repülnék, mint a gondolat,
csókod, a fonal, itt maraszt!

2021-es Naptár-ban:

Dittrich Panka

JANUÁR

Havat seper most a szél,
oly fázósak a reggelek.
Hó-latyakban száz levél,
mind velem együtt didereg.

Rövidek a nappalok,
mily gyenge még a napsugár.
Szeretnek az angyalok,
habár a csend is szalutál.

Jakab Ibolya Shanti

TAVASZVÁRÓ

Én már itt vagyok,
köszönteni jöttem,
a dermedt hideget
elhagytam mögöttem.
Rügyfakadást hoztam
szeretőn, szerényen
és egy boldog tavaszt,
Neked is, remélem!

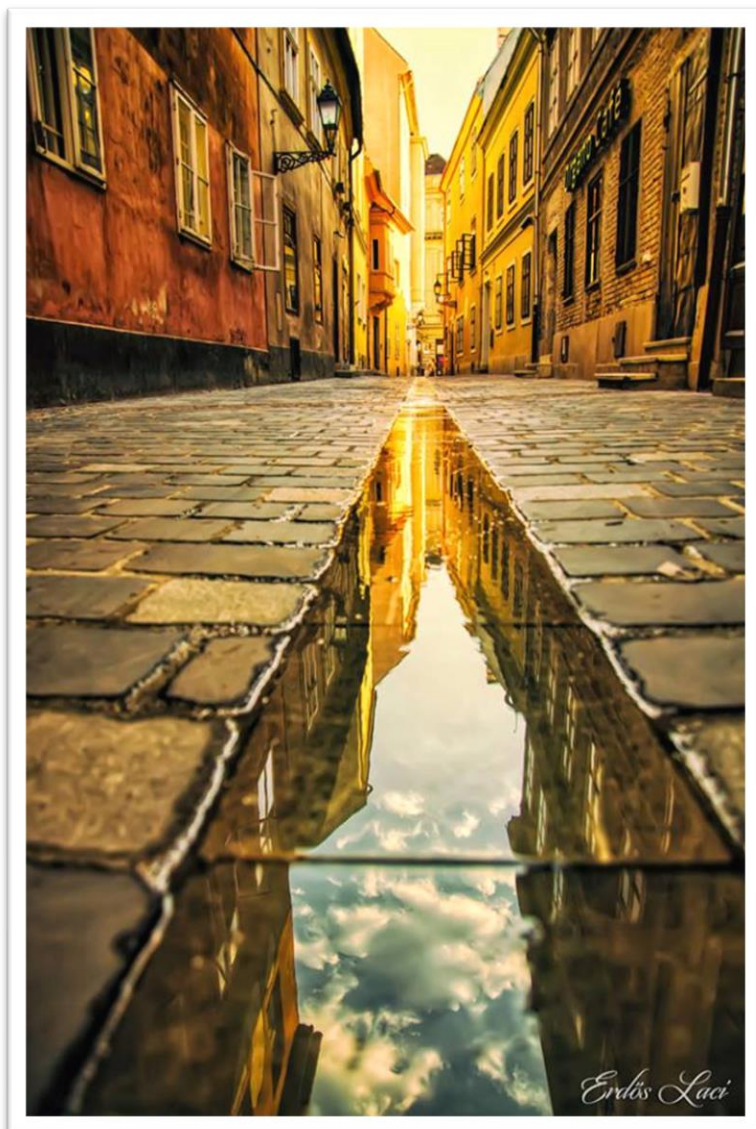

Jakab Ibolya Shanti

TÉLI BÉKE

Alszik a természet,
piheni az évet,
jéghideg nyugalom
old feszültséget.
Nincs mi megzavarná
a kikötő nyugalomát,
csendesen fogadva
a téli fagy hatalmát.

2019 Versek & képek
Költészet napi tárlatban

Jakab Ibolya Shanti

Eső után (részlet)

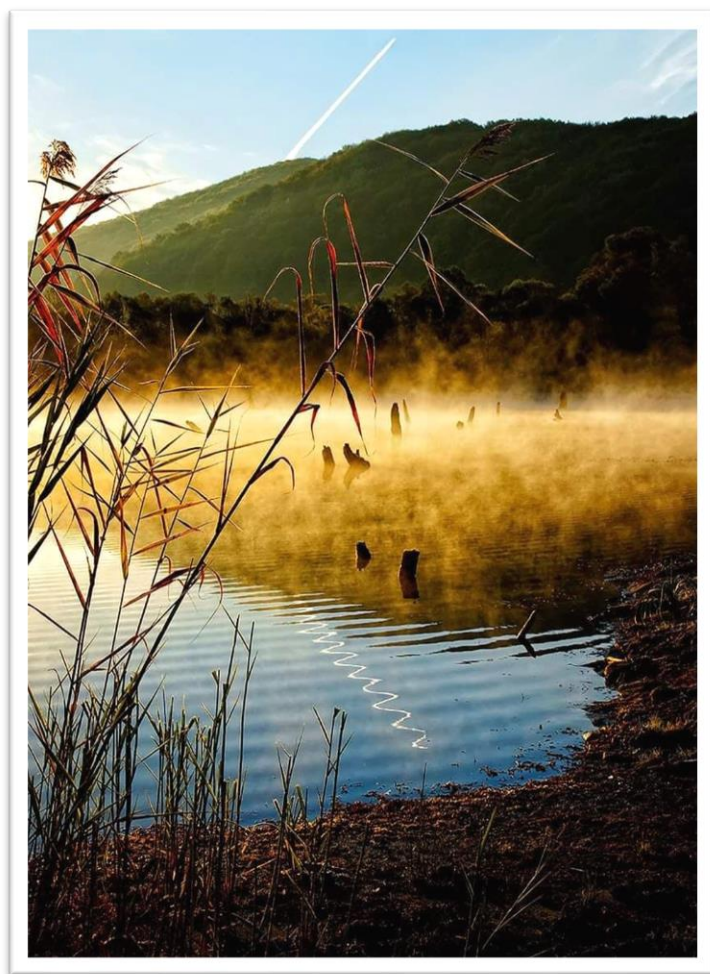
Meghasad a föld,
s a Menny látszik benne,
angyalok rebegnek hálaéneket,
szivárvány öleli a város horizontját,
eső táplálja a földi életet.

Jakab Ibolya Shanti

Napnyugta

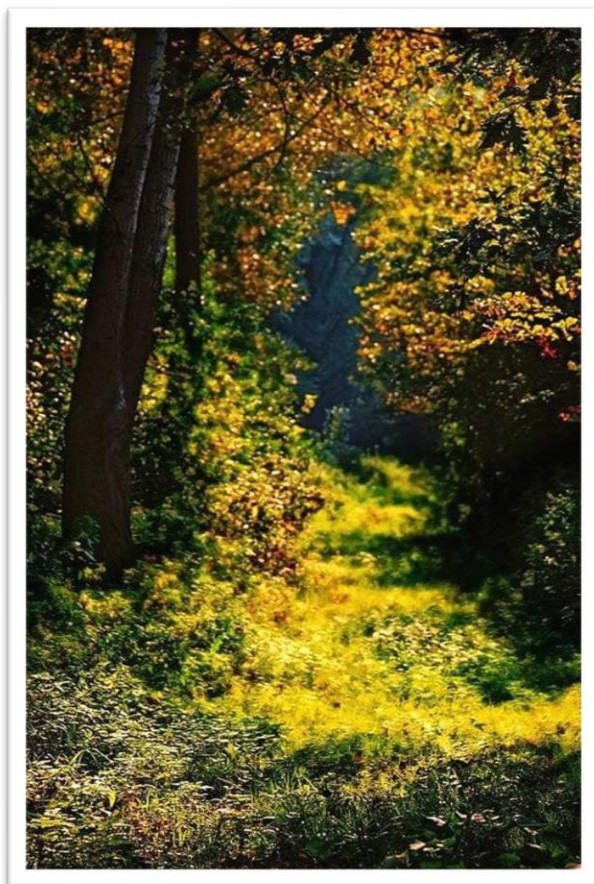
Olvadó csendben
aludni tér a Nap,
csendes nyoszolyáján
új erőre kap.
Még egyszer utoljára
meg-megsimogat,
szeretőn, féltőn
pihenni hívogat.

Kerecsényi Éva

Égi varázsló

Moccan a hajnal, csend ül a tóra,
angyali hangon csendül a nóta,
szökken a felhő, leng a ruhája,
táncol a szellő, fordul utána,
árad a napfény, csattan a csókja,
pattan a bimbó halk zeneszóra,
fák fütyörésznek, dobban a szívük,
égi varázsló festi meg színük.

Kerecsényi Éva

Titok és báj

Csupa titok, csupa báj,
földre szállt a napsugár,
fejét fák ölébe hajtja,
szép mosolyát megvillantja.

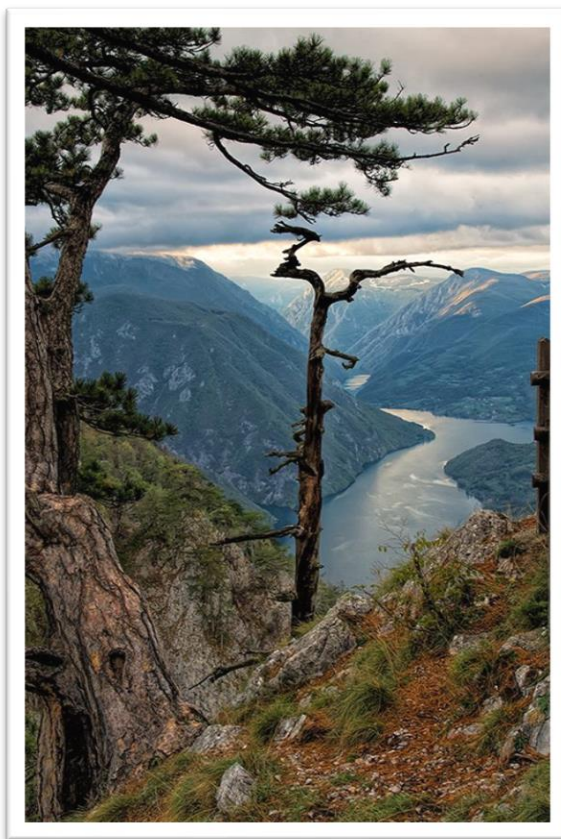
Csupa titok, csupa báj,
szerencsés, ki arra jár,
nyárkisasszony búcsúcsókja
erdő szívet beragyogja.

Kerecsényi Éva

Még

Ne csak a testem s az arcom bámuld,
kopik a festék a házfalon,
vakolat alatt lapul a lényeg,
ha szíveddel figyelsz, hallhatod,
bordáim közt hogy lüktet az élet,
szerelmet adni és kapni kész,
ütött, kopott, megvénült valóság
boldogságkútból még inni kér.

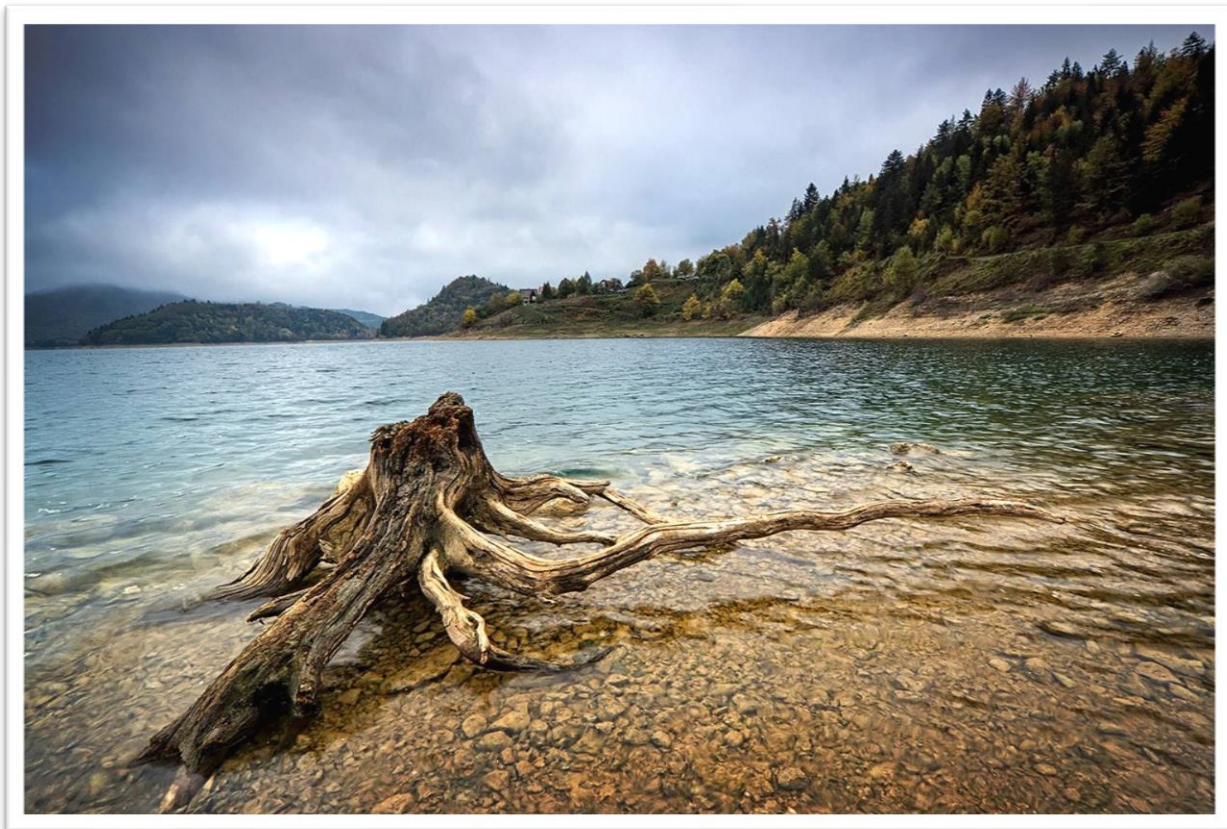

Dittrich Panka

Kapaszkodó

Ha az előttem álló út oly sivár
mert szívembe markolnak csúf hibák,
lássam kősziklán is nyílik virág,
bármily kegyetlen és zord a világ.

Fogódzom az idő gyökerébe,
őszbe, nyárba, tavaszba, és télbe.
Idő-terem viharvert porába,
fürödjek én az ég záporába.

Ötvös Németh Edit

Halott élet

Lába nincsen, karja halott,
zátonyon oly elhagyatott,
tépi a szél fonnyadt testét,
nem hallja az élet nesztét.

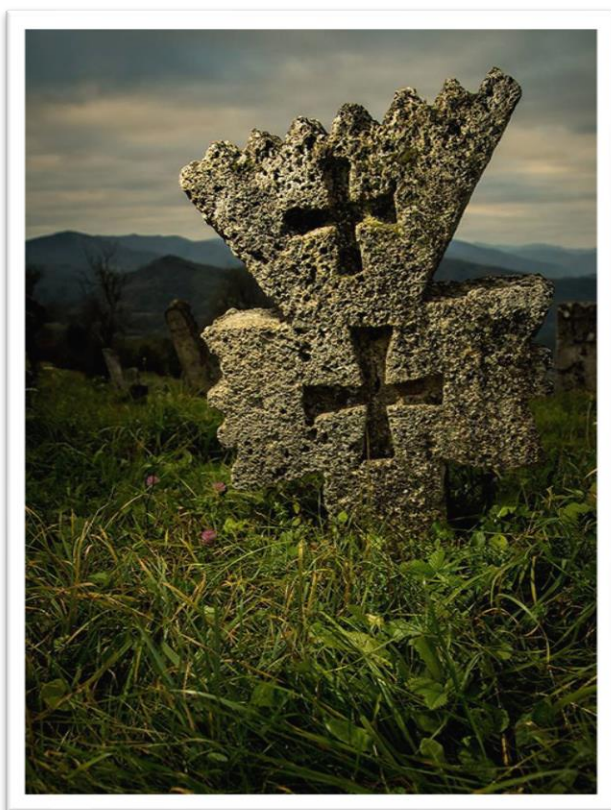
Kövek közé fulladt csöndje,
nem érdekli már a földre
lehullt eső fáradt csöppje,
elbúcsúzott mindörökre.

Kerecsényi Éva

Álmomban

álmodtam
álmomban nálad jártam
fodros fehér ruhában lebegtem
ajkad puhán érintette vállam
felhőfüggöny libbent
átderengett a nap
ézés csupasz ágán
ringott a pillanat

Csapucka Rudolf

Megnyugvás

Kő, mint prés
Földbe döngöl
Nincs már rés
E börtönből

Lelkünk cseppje rajta szárad
Megfizetted már az árat
Most térdelve búcsúzunk
Itt az élet a tanúnk

Dittrich Panka

Ahogy a felhők

Úgy húz a mély, bár vonz a felleg.
Bandukolok idő tengerén.
Hogy járjak én víg-csúcsok hegyén,
lázadva a zuhanás ellen?

Szívemben esőcseppek érnek,
könnyes bánatok keverednek,
és összegyűrt papírhegyekben
bújnak, mint a felhők az égen.

Zsubrits Zsolt

Hajnalodó

Álmok súlyától ébred a hajnal,
ködbe merülve még el-elréved,
ásít hideg mozdulatlansággal,
Nap sugara színez tükörképet,
új ruhába bújik bátor vággyal
váram, folyóm, s a táj újra éled

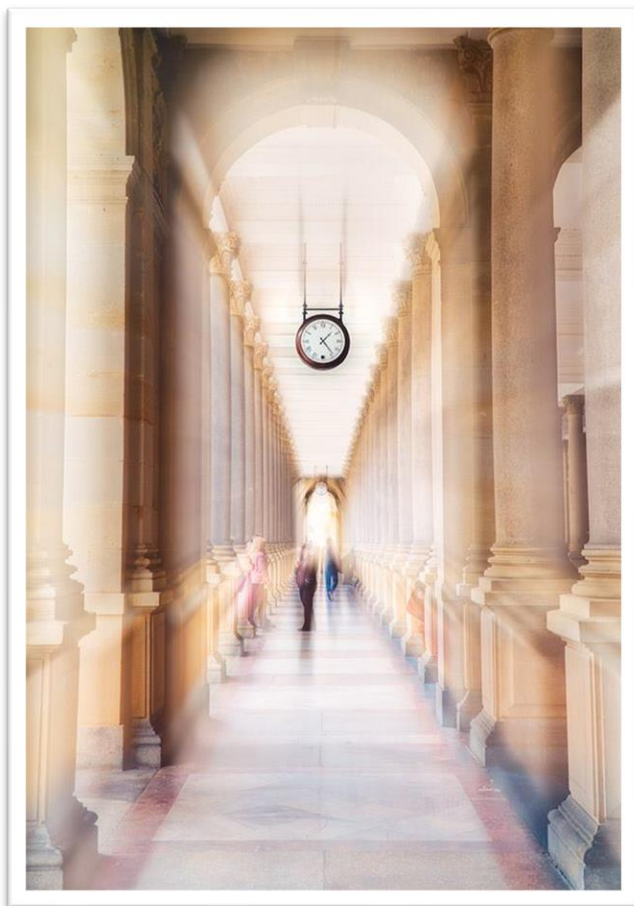

Vönöczkiné Gmeindl Margit

Álom

Hol van a fent, vagy hol a lent,
víztükrében fürdik a csend.
Hol a folyó, vagy hol az ég
fent is lent is szürke meg kék.

Távolban part, előttem sziget,
szigeten fák s mind integet.
Vagy a gyökereit látom?
Talán az egész csak álom.

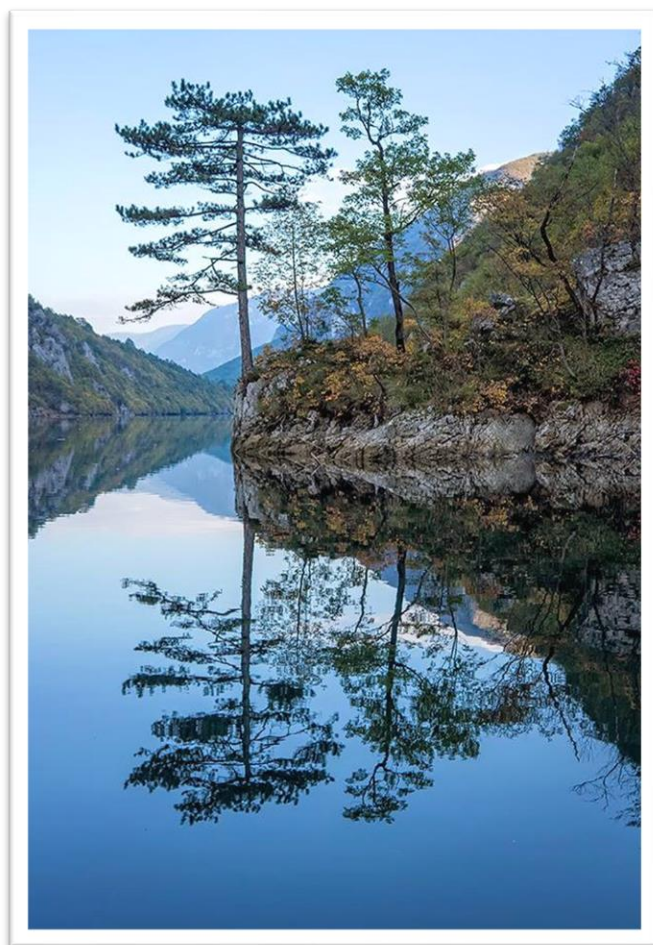

Müller L. Péter

Az idő fogságában

Sürget a múlt jövőd vonzásában,
Állítsd meg lépted idő fogságában.
Hasztalan úzod, ami elveszett,
De visszafordulni már nem lehet.

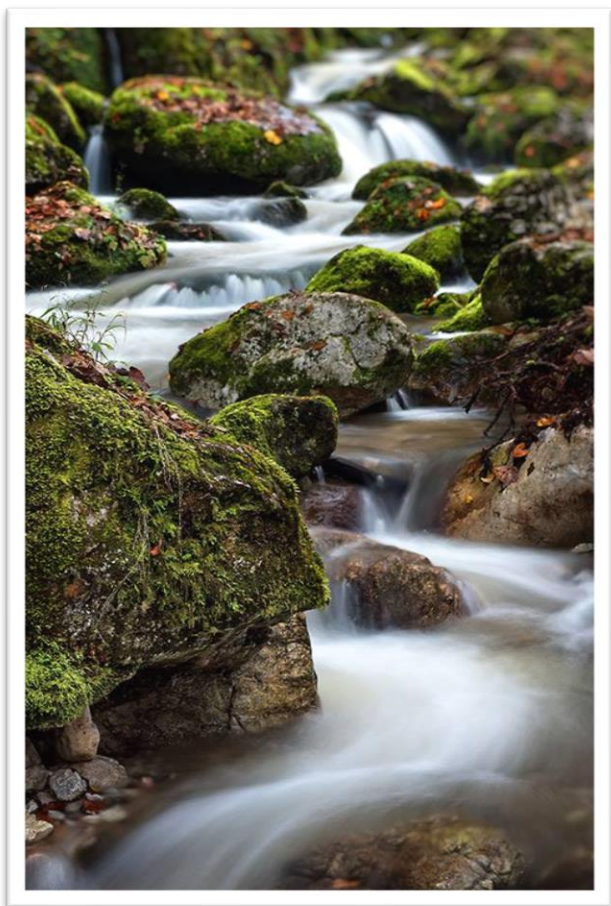
Fényesnek hitt jövőd homályba vész,
Állj meg hát vándor, s tudd, merre mész.
Életed útja időtlen marad
Ha Tiéd lesz a megélt pillanat.

Jakab Ibolya Shanti

Egyszer még...

Hangtalan csendben,
megáll a pillanat,
lelkem megpihen
a hús lombok alatt.
Vágyam lágyan kúszik
a víztükör tetején,
ugye találkozunk még,
egyszer, Te meg Én.

Ötvös Németh Edit

Pataktánc

Csókolj amíg hajnal hasad,
szólt a naphoz a kis patak,
szeress addig, míg a világ
szivárványt hint kincsként miránk.

Mohás kövek féltőn óvva,
kísérnek a habos tóba,
dalol a föld, dalol az ég,
nyári égbolt, hímzett szatén.

Kerecsényi Éva

Szeptember

Varázslat készül, hallod e sűgást,
zűg-bűg az erdű, fennkűlt elműlás,
űsz keze mozdul, suhint a fákra,
aranylű kűntűst terít a tájra,
ecsetjűt märtja kristály patakba,
ámul az űgbolt, pirul Nap arca,
űrűmkűnnyeket zokog a fűldre,
bűkessűg mossa partjűt űrűkre.

2019-es naptár-ban:
Író Alkotók Klubja falinaptár

Halász István

Január

Édesded álmát alussza a föld,
fagy csikorog, még messze a Tavasz.
Jégpáncél fed patakot és tavat,
a havas pusztán tejfölszínű köd
fátyla lebeg. Oly hallgatag a táj,
kopár bokrokról zúzmara perreg.
Csendes a nádas, csendes a berek,
csak néha roppan egy dermedt faág.

Vámosi Dániel

December

Szülsz-e nékem, jó ha hajnal,
arany, bronz, és ezüst hajjal,
majd három, pici
gyermeket

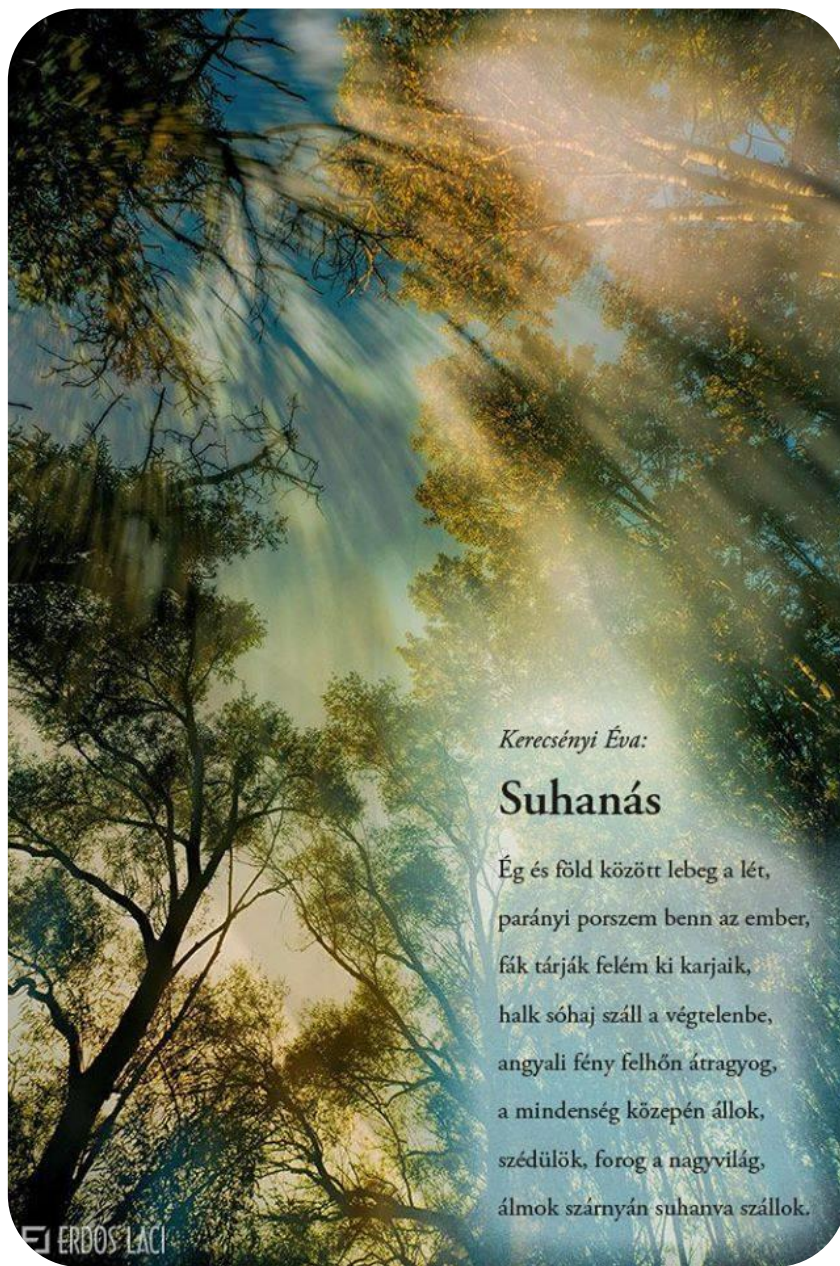
mint boldogan andalító,
holdragyogta angyali tó,
számotokra én
úgy leszek.

Kerecsényi Éva versei:

Álom

SUHANÁS

Kerecsényi Éva:

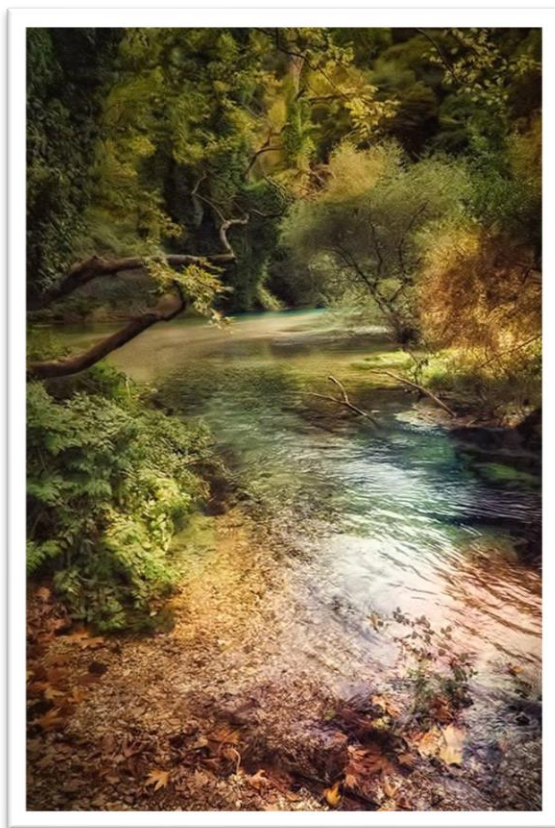
Suhanás

Ég és föld között lebeg a lét,
parányi porszem benn az ember,
fák tárják felém ki karjaik,
halk sóhaj száll a végtelenbe,
angyali fény felhőn átragyog,
a mindenség közepén állok,
szédülök, forog a nagyvilág,
álmok szárnyán suhanva szállok.

ERDŐS LÁCI

ERDŐS LÁCI

αημορ κερκηνλκη κερκηνλκη κερκηνλκη
κερκηνλκη κερκηνλκη κερκηνλκη κερκηνλκη
κερκηνλκη κερκηνλκη κερκηνλκη κερκηνλκη
κερκηνλκη κερκηνλκη κερκηνλκη κερκηνλκη
κερκηνλκη κερκηνλκη κερκηνλκη κερκηνλκη

Kerecsényi Éva

Ősz mágiája

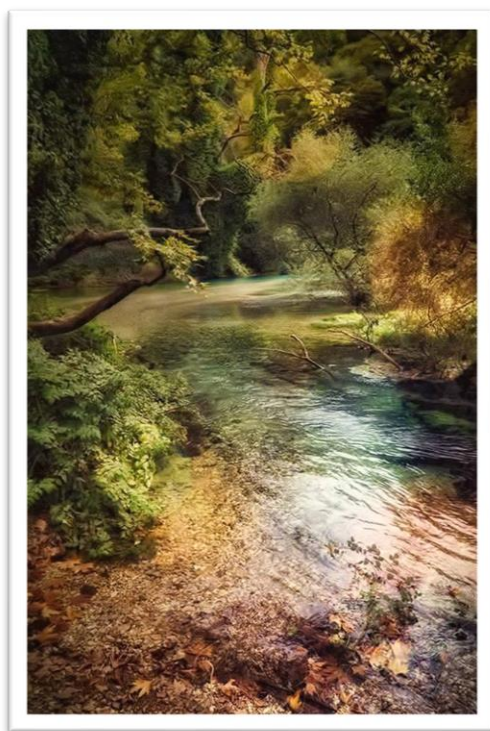
Csoda született Isten ege alatt,
búkezűn szórta a nap aranyát,
táncolt a szellő széles jókedvében,
őszi varázslatba borult a táj,
természet titkok kapuit kitárta,
fényben fürödtek a part menti fák,
örömódát zengett susogó nádas,
feledve elmúlást s mindent, mi fáj.

Kerecsényi Éva

Te meg én

nem számít semmi
csak te meg én
kisiklott élet romjain
elvetélt álmok sírján
megtépett szárnyakkal
csak te meg én
sebek lassan befornak
a remény letört ágán
új szirmokat bont az élet
jó hogy itt vagy
csak te meg én

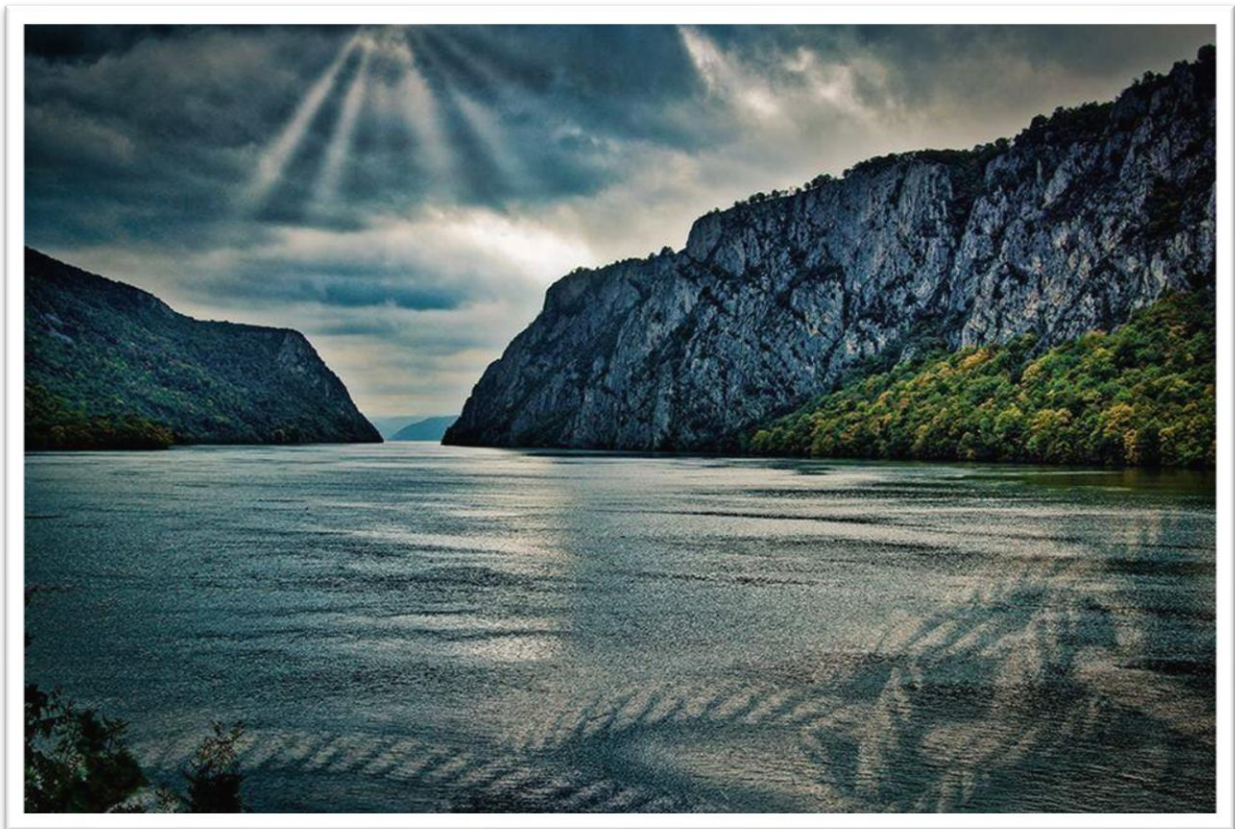

Kerecsényi Éva

Varázslat

Varázslat készül, hallod e sűgást,
zűg-bűg az erdű, fennkűlt elműlás,
űsz keze mozdul, suhint a fákra,
aranylű kűntűst terít a tájra,

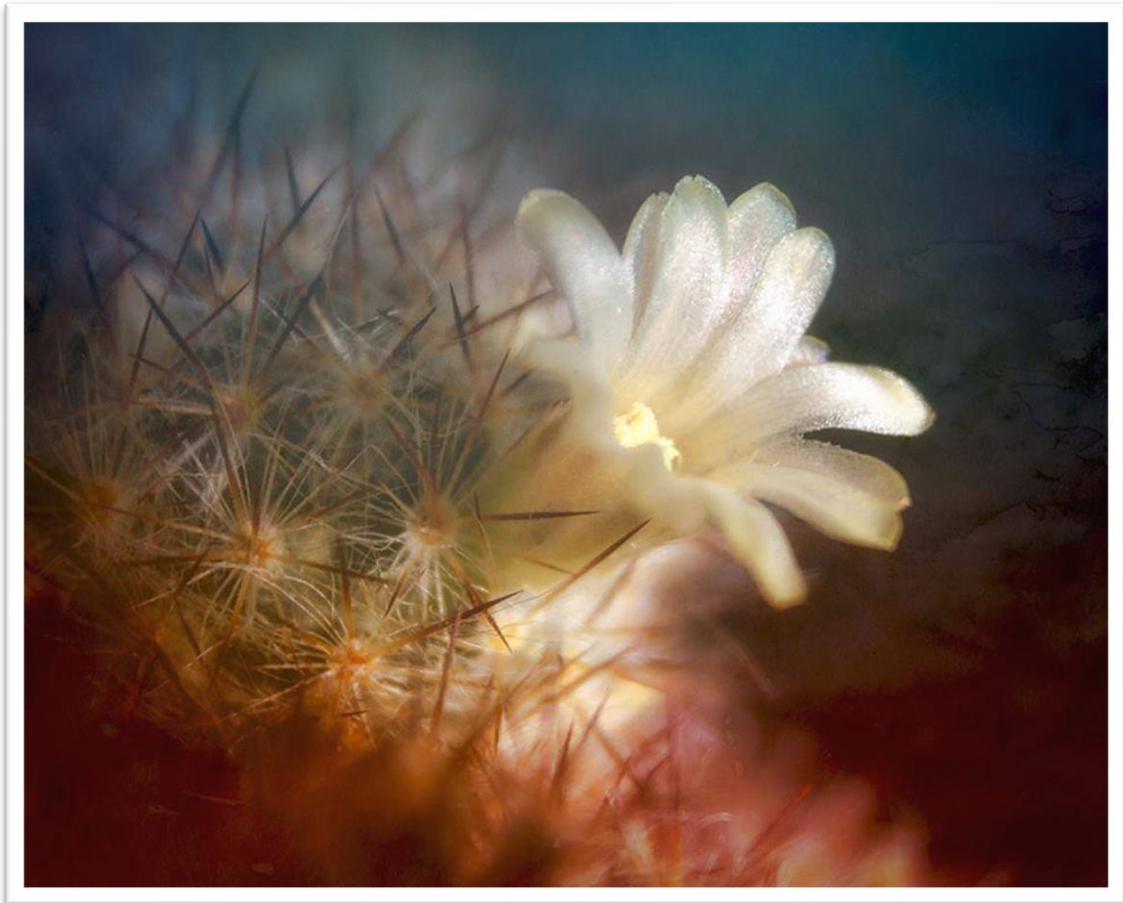
ecsetjűt märtja kristály patakba,
ámul az égbolt, pirul Nap arca,
űrűmkűnnyeket zokog a földre,
békessűg mossa partját űrűkre.

Kerecsényi Éva

Talán

Tükörsima felszín, átlátszó vágyak,
görnyedten vánszorgó, imbolygó árnyak,
kötél nyakukon szorosra csomózva,
fuldokló lélekkel, sarat taposva
kapnak két kézzel őszintébb világért,
megértés mezején nyíló virágért,
éheznek, szomjaznak igazgyöngy szóra,
mostoha múlt után boldog valóra.

Kerecsényi Éva

A kaktusz virága

Hátán hordja minden terhét,
kivont karddal áll szemben a világgal,
testére ha kövek is hullnak,
belső békéjét elszántan vigyázza,
lelke mélyén virág nyílik,
bimbók pattannak titkos varázsszóra,
tüskés tegnap már a múlté,
szirmot bont igaz, isteni valója.

Kerecsényi Éva

Megnémult pillanat

Belesüpped az érzés
a végtelen csendbe,
áhítat térdepel a hó alatt,
megfagy a szó, mert
nincs helye beszédnek,
pisszenni sem mer a pillanat,
koccan a tél foga,
moccan a reggel,
hajnal felhőszárnyakat bontogat,
ébredő égbolt
mosolyt fest a tájra, ragyog
hófödte álmok békés otthona.

Kerecsényi Éva

Lemenőben

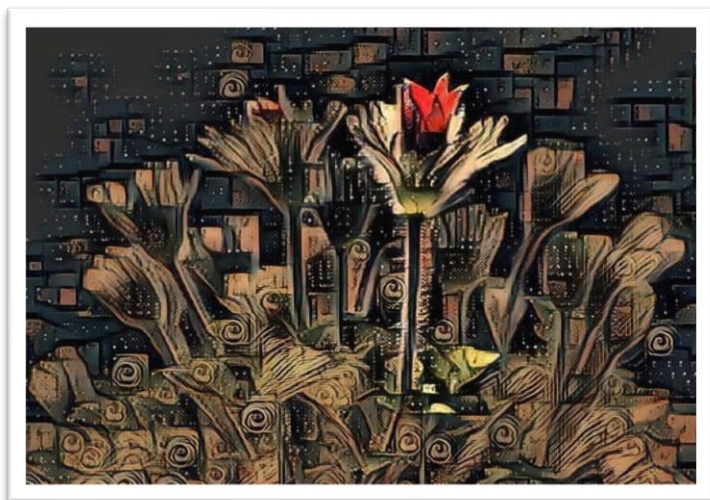
elbúvöl, elbájol,
titkokat sejtet,
ahogy ott hasal a tó mögött,
arany ruhában lejt még egy táncot,
majd lazán lelép a fák között,
csókot csorgat tél ajakára,
reményből kötött csokrot
tesz lábad elé,
ígéret fénye csillan szemében,
s te ne félj, kacsints az ég felé

Kerecsényi Éva

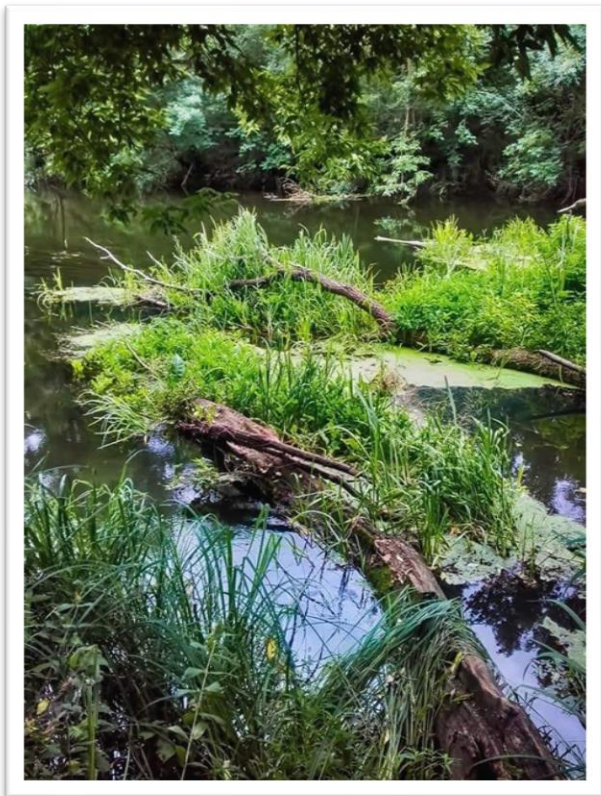
Kilátás

Rozsda rágta, mély barázda,
fakó mosoly, vágyapály,
fészkéből kipottyant jókedv
törött szárnyú kismadár,
ütött-kopott szellemtornyon
közöny zászlaja lobog,
lélek arcán csúfos sebhely,
múlt karmolta vérnyomok,
repedt szívű, konok remény
nem adja fel, jól tudom,
ágaskodó édes érzés
besurran a kulcslyukon.

Kerecsényi Éva
Egyetlen

Egyetlen élet, egyetlen játék,
se több, se kevesebb,
ennyi az egész,
egymást taposva
robognak az évek,
s míg gyáván topogunk
a remény elenyész,
semmivé foszlik lét takarója,
nem kegyelmez a múltó idő,
életünk fáját tépi, cibálja,
s ha tétován túrjuk,
elkorhad s kidől,
ne csak sodródjunk,
mint levél az árral,
bár hanykolódik papírhajónk,
elnyel bennünk a lét óceánja,
ha félünk kibújni
a megszokás alól,
lubickoljunk a perc örömeiben,
csöppnyi csodákból rakjunk tüzet,
szárítkozzunk a szív melegével,
s öleljük egymást, amíg lehet.

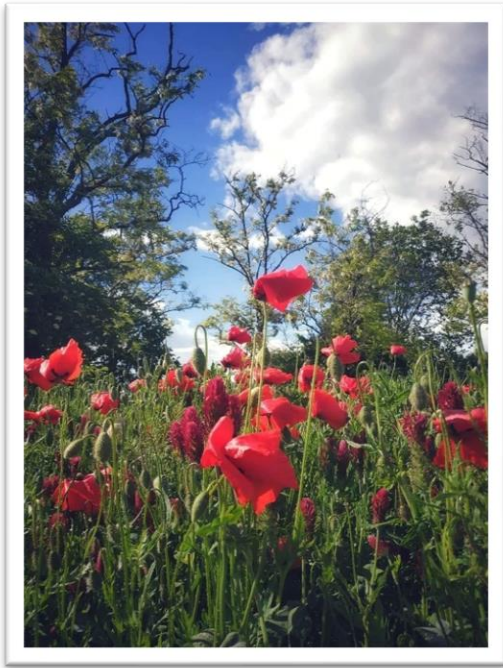
Kerecsényi Éva

Nyári lebegés

Csacsog a nyár, mint bolondos fruska,
üdezöld kalapját fejébe húzza,
illeg-billeg, szökken nyurga teste,
bekukkant fű közé kincset keresve.

Szél szaporázza, lelassul lépte,
vízi varázslat őt is megigézte,
csipetnyi álom ring a faágon,
csiklandó csendben csak lebegni vágyom.

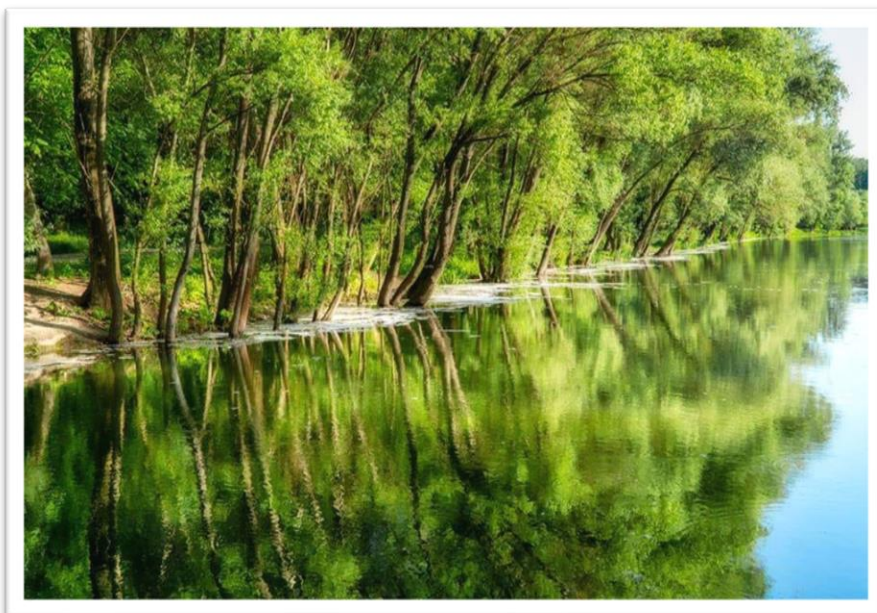
Érzés ladikján húznak a percek,
hangulat hintáján csapong a lelkem,
fel-le, fel-le, míg aranyló éjen
szóttan elalszik egy csillag ölében.

Kerecsényi Éva

Májusi nász

Csipkeruhában pózol a május,
virágnyakékkal kecses nyakán,
parfümfelleget repít a szellő,
illata belengi mezők haját,
pipacsparádé, színes kavargás,
vérvörös szárnyú szenvedély,
természet torkából feltörő sóhajt
szél viszi hátán a felhők felé,
pimasz pillanat kopogás nélkül
ront be érzések ajtaján,
nekigyürkőzik, levesz lábamról,
s én megadón tűröm a támadást,
illatok, ízek, bódító színek
kezemet kérik - ám legyen,
behálózott e tavaszi mámor,
s vele örömmel oltár elé megyek.

Kerecsényi Éva

Hódolat

Lábát lógatja a tavasz,
nyelvét kiölti a tájra,
incselkedik a kis ravasz,
kacéran libben ruhája,
hódolók hada sorban áll,
a felhők földig hajolnak,
tavaszkisasszony csókra vár
s bókokra, szerelmes szóra,
árnyak, fények a fák között
titokban nyomában járnak,
smaragdzöld csend a víz fölött
tükröt tart szép mosolyának.

Kerecsényi Éva

Csupa titok, csupa báj

Csupa titok, csupa báj,
földre száll a napsugár,
fejét fák ölébe hajtja,
szép mosolyát megvillantja.

Csupa titok, csupa báj,
szerencsés, ki arra jár,
nyárkisasszony búcsúcsókja
erdő szívét beragyogja.

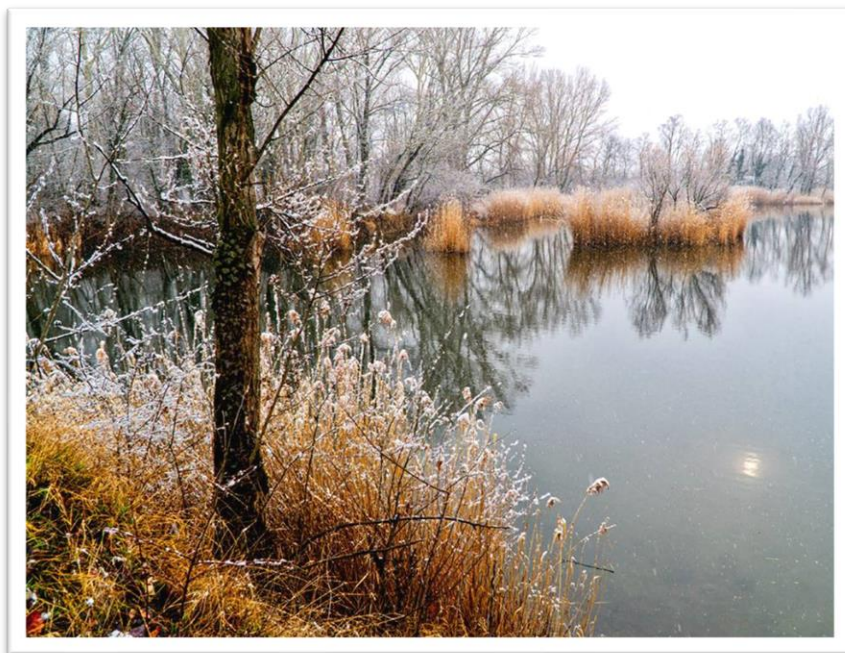
Csupa titok, csupa báj,
boldog, aki rátalál,
szomját oltja csend vizével,
s takarózik öleléssel.

Kerecsényi Éva

Hercegnő

Belekap a szellő,
simogatja harmat,
becézgeti felhő,
csókot dob a napnak,
virágos jókedve
szertefut a réten,
lángoló szerelem
ég pipacsszívében,
fűszálak előtte
mind földig hajolnak,
mezők hercegnőjét
táncre kéri nyomban,
mosolyog a május,
tiszta szívből kacag,
Nap is ámul-bámul,
s küld aranysugarat.

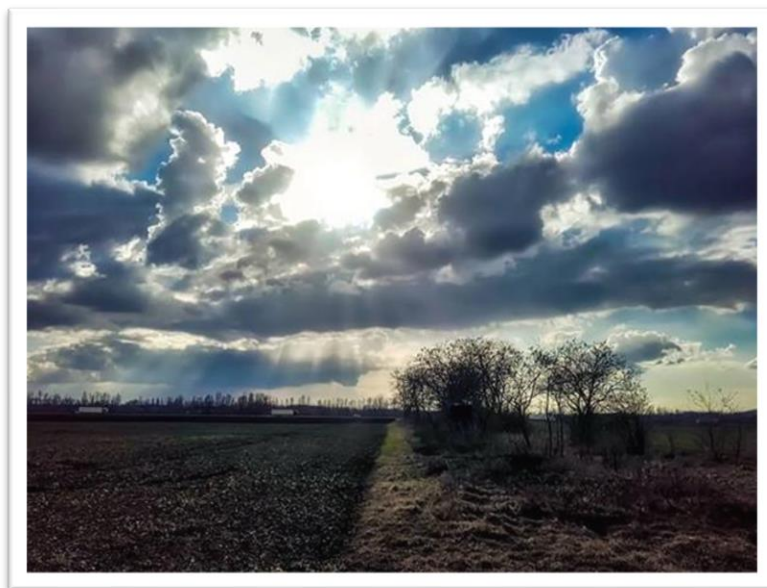
Kerecsényi Éva

A természet románca

Magára húzta a napot,
fázósan feküdt alája,
kihúlt teste úgy vacogott,
jéggé fagyott avar-ágya.

Szégyenlősen sóhajtozott,
forró ölelésre vágyott,
napfénylánytól csókot lopott,
ígért érte jégvirágot.

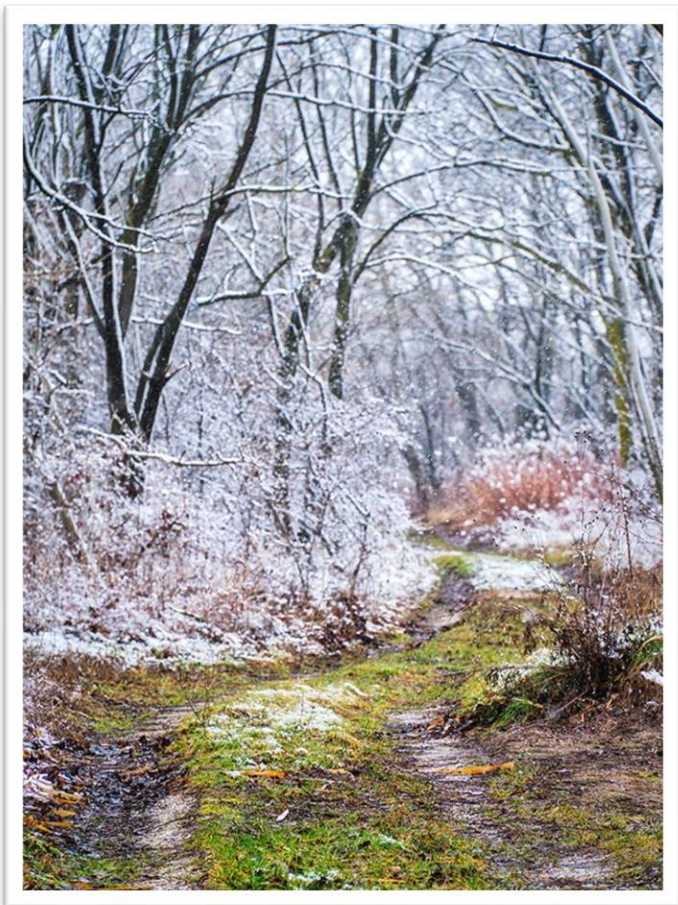
Égre festett fehér felhők
tó tükrében kacérkodtak,
s éj királya mikor eljött,
szemérmesen hozzábújtak.

Kerecsényi Éva

Csellengés

vibráló érzések,
szelek vad tánca,
bujkáló angyalok,
felhők románca,
csellengő gondolat
itt-ott felbukkan,
eltévedt árnyak közt
lelkembe surran,
suttogva megszólít,
kér, hogy kövessem,
visz télből tavaszba,
csak el ne siessem

Kerecsényi Éva

Téli mese

Feslett ruháját ledobta,
lekerült lombkabátja,
csupasz karjai vacogtak,
hópehelylány megszánta,
fehér angyalnak öltözött,
pihéket szórt a földre,
erdő szívébe költözött,
s álmát mesékbe szőtte,
ábrándos szemmel szálldogált,
betakarta a fákat,
csendbe lapulva álldogált,
s titkon a tavaszt várta.

Gianni Rodari: Az út, amely sehová sem vezetett

Fordította: Kerecsényi Éva

A kis falucska határán három út szaladt össze: az egyik a tenger felé vezetett, a másik a város irányába kanyarodott, míg a harmadik nem vezetett sehová.

Martino legalábbis így tudta, mert valahányszor csak megkérdezte a többiektől, mindig ugyanazt a választ kapta:

- Az az út? Nem vezet az sehová, teljesen felesleges végigmenni rajta.
- De valahol csak véget ér egyszer?
- Sehol sem ér véget.
- Akkor miért építették?
- Nem építette azt senki, ott volt mindig.
- És még soha senki nem járt rajta, hogy megnézzé?
- Jaj, micsoda fafejű vagy! Ha egyszer azt mondjuk, hogy nincs arra semmi látnivaló, akkor nincs semmi.
- Nem tudhatjátok, ha még egyikőtök sem volt ott.

Így esett, hogy ettől kezdve Martinot mindenki csak Fafejű Martinoként emlegette. Ő viszont fittyet hányt a többiekre, s gondolatai folyton-folyvást a sehová sem vezető út körül kalandoztak. Amikor már elég nagyra nőtt ahhoz, hogy el merje engedni a nagypja kezét, egy nap fogta magát és útnak indult. Reggel már jó korán felkelt, kiosont a faluból, tétovázás nélkül a titokzatos út felé vette az irányt, és

bátran haladt egyenesen csak előre. Minél messzebbre ért, annál több akadállyal találta magát szemben. Tele volt az út mindenféle gazzal, és alig győzte a gödröket kerülgetni. Még szerencse, hogy nem esett az eső, így legalább nem kellett a pocsolyák felett ugránoznia. Jobbra is, balra is egy hosszú sötét sáv húzódott, ami hamarosan egy erdőbe vezetett. A fák ágai itt hosszúra nőttek, s ahogy szorosan összeölelkeztek, sötét, homályos, félelmetes, alagutat formáltak a kisfiú köré. A nap is csak imitt-amott tudott bekukucskálni a rengeteg belsejébe. Ment, mendegélt, de sem az alagút, sem az út nem akart véget érni. Martinonak kezdett sajogni a lába, és bizony már azon morfondírozott, hogy vissza kéne fordulnia, amikor is meglátott egy kutyát.

- Ahol kutya van, ott háznak is kell lennie - gondolta nagy bölcsen - vagy legalább embernek.

Az állat boldogan csóválta a farkát, odafutott hozzá, megnyalta a kezét, majd elindult egyenesen előre. Minden egyes lépés után hátrafordult, mintha csak azt akarná ellenőrizni, hogy Martino követi-e még.

- Jövök, jövök! - mondta a kisfiú tele izgalommal és kíváncsisággal.

Lassacskán az erdő egyre ritkábbá vált, a fák felett már kibukkant az ég is, s az út végül egy hatalmas vaskerítésben végződött.

A kerítésen túl a kisfiú egy palotát pillantott meg, amelynek tárva-nyitva voltak az ablakai, s a kéményekből barátságos füst kanyargott az ég felé. A palota erkélyéről pedig egy csodaszép hölgy integetett és kiáltott kedvesen felé:

- Gyere csak bátran, Fafejú Martino!

- Ejha! – örült meg Martino – én nem is tudtam, hogy megérkeztem...de ezek szerint ő igen.

Óvatosan lenyomta a kilincset a kapun, keresztülment egy parkon, és máris a kastély szalonjában találta magát. Illemtudóan meghajolt a gyönyörű hölgy előtt, aki épp akkor jött le a lépcsőn. A kisfiú csak ámult-bámult, hiszen még a mesebeli tündérek és hercegkisasszonyok sem viseltek ilyen csodálatos ruhát. A hölgy ráadásul vidám volt és kedvesen mosolygott.

- Ezek szerint nem hittél benne!

- Miben?

- Hát a sehová sem vezető út legendájában.

- Túlságosan is ostoba történetnek tűnt. Szerintem több hely van a világon, mint ahány út.

- Így igaz, csak merni kell útnak indulni. Most gyere, szeretném megmutatni a kastélyt. A fiú alig akart hinni a szemének. Száznál is több terme volt a palotának, zsúfolásig tömve a legértékesebb kincsekkel, akárcsak a Csipkerózsika és egyéb mesékben. Volt itt minden, drágakő, gyémánt, ezüst, arany garmadával.

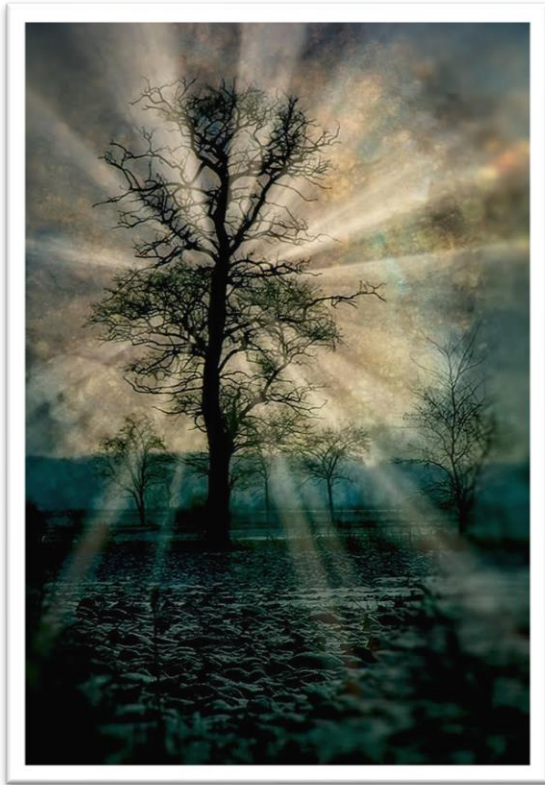
- Fogjad, vigyed, amit csak akarsz! Adok hozzá egy szekeret, hogy el tudd vinni a kincseidet.

Képzeltetek, Martinonak még a szája is tátva maradt, álmában sem mert volna ilyen nagy gazdagságot kívánni magának. Még szinte fel sem ocsúdott a csodálkozásból, amikor a szekér már készen állt az indulásra. A kincsesláda tetején ott üldögélt a kutya. Nem akármilyen kutya volt ám az. Kitanították mindenre. Tudta tartani a gyeplőt, figyelemmel kísérte a lovakat, vakkantással jelezte, ha néha szegény párak elszundikáltak vagy letértek az útról.

Lett is nagy meglepetés a faluban, amikor begördült a lovasszekér. Az emberek már lemondtak Martinoról, sokan a halálhírét keltették az eltűnt fiúnak.

A kutya a falucska főterén lepakolta szépen az összes kincset a kocsiról, üdvözlésképpen kétszer megcsóválta a farkát, beugrott a ládikába, majd huss, már el is tűnt, mintha soha ott sem lett volna. Martino gazdagon megajándékozott mindenkit, az ellenségeit csakúgy, mint a barátait, akiknek töviről hegyire százszor is el kellett mesélnie a történeteket. Valahányszor a mese végére ért, mindig akadt valaki, aki egyből rohant haza, hogy befogja a lovakat a szekérbe, és már indult is, hogy a saját szemével győződjön meg a sehová sem vezető út igazáról. De azon az estén mindannyian csalódottan és lógó orral érkeztek haza: az út számukra egy sötét erdőben végződött, vastag törzsű fák és megannyi tuskés gyom között. Nem volt ott sem kapu, sem kastély, sem gyönyörű asszony...mert bizonyos kincseknek csak azok juthatnak a birtokába, akik elsőként mernek nekivágni az ismeretlen útnak. Olyanok, mint amilyen Fafejú Martino is volt.

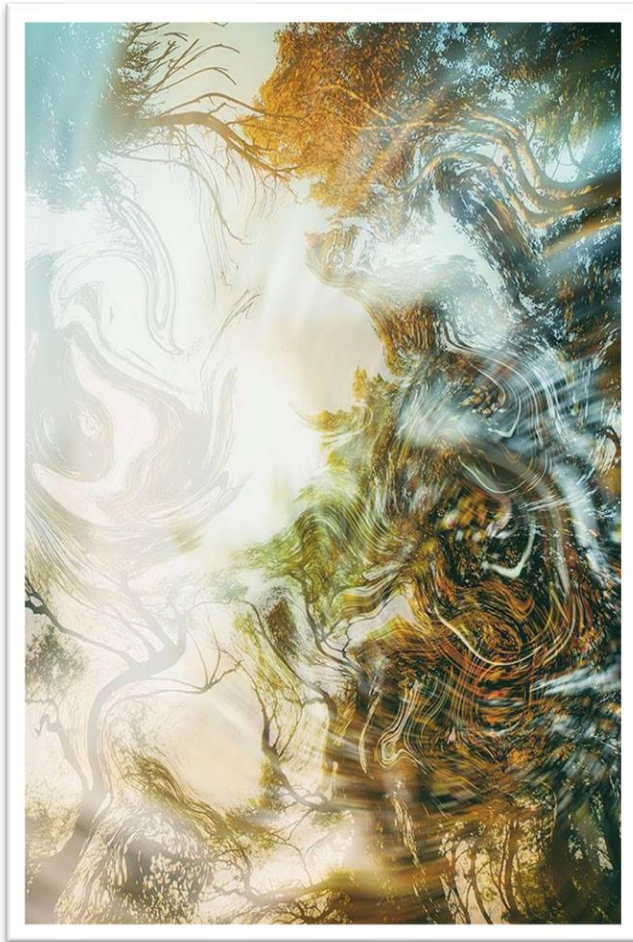
Ötvös Németh Edit versei:

Ötvös Németh Edit

Tükröződő

Körbe-körbe, karikába
cseppek hullnak egy nagy tálba,
egymás után sorakoznak,
napsütésben felragyognak.
Zavaros a lavór alja,
fák fekszenek sorban rajta,
törött énjük zavaros kép,
vasalva lesz majd fotogén.

Ötvös Németh Edit

Tartás

Egyedül áll ragyogásban,
ágain már levél nincsen,
boldogsága, csupán árnyék,
nem harcol már érveivel.
Fagyos a föld körülötte,
melegséget csöpp napsugár,
ad neki mi ágára száll,
majd délután meggyötörve.
Mégis büszke, van rajt' tartás,
akkor is, ha majd kivágják,
felfűti a szobát télen,
füstje száll a fakó égen.

Ötvös Németh Edit

Fényvarázsló

Hiszel-e a fényben,
leheletnyi légben,
apró érintésben
ami megcsillan kéken?
Szárnyaló fantázia
nem fog vissza soha,
vele repülünk mi is
vágtaözva valahova.
Kinyílik az érzék,
elvarázsol a táj,
megbillen a lépték,
a fényvarázsló közöttünk jár.
Halkan szól szava,
mosolya kedves,
fotóin maga,
és apró lelke repdes.
Varázsolj, varázsolj
kérlek, varázsolj még,
a káprázat némán,
elszántan jön felénk.
Látásmódod oly más,
gondolatnyi foszlány,
aszúrozott hímzés,
kíváncsi látomás,
gördülő és kimért
végtelen repertoár.
Kattogó csodádat
terítsd ki elénk,
fénylő optikáddal
a képzelet tengerén.
Varázsolj, kérlek
varázsolj még...

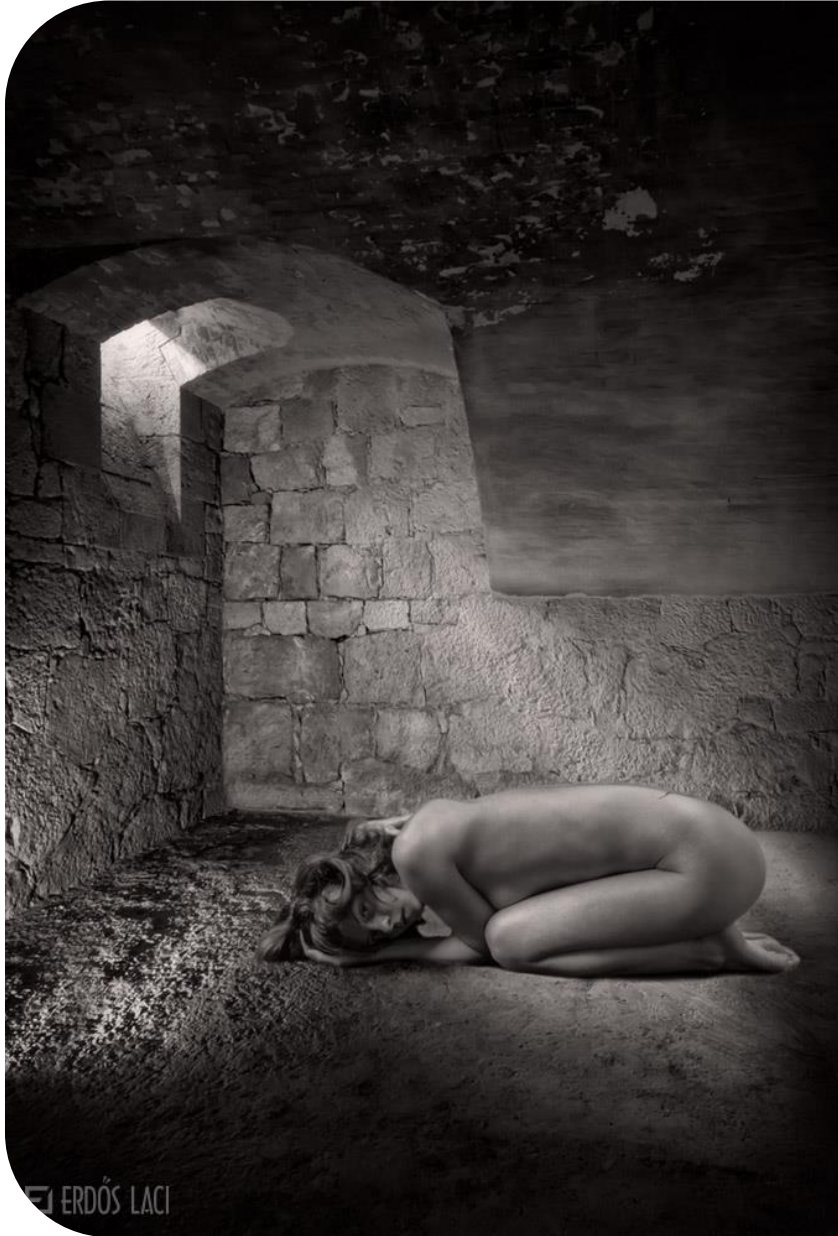
Ötvös Németh Edit

Komor

Csendben alszik a magány,
fénykarika kergeti magát,
laposak az árnyak,
hasztalan méla tárgyak.
Hamu sercen,
szomjasan kortyol a pohár,
piros fazék koccan,
tücsök mászik lassan tovább.
Motoz a rozzant sámlí,
odább csosszan papucsban,
látni a nénit, araszolva moccan.
Szeme árnyék, kíváncsi üveg,
tekintete mégis fakó,
rég nincs neki ünnep.
Elrepült mindenki,
vagy nem is volt, ki tudja,
mesél magának az idő,
kiapadt emlékek kútja.
Tavaszt várja kedvvel,
de, tudja hiába,
fagyos tél borul,
most még a világra.

AMIKOR...

Ötvös Németh Edit:

Amikor...

Amikor szeretsz...
nem érdekel semmi,
amikor szeretsz...
elkezdlek nevetni,
amikor szeretsz...
ezeréves fohász
apró mozaikból
építi a csodám.
Amikor szeretsz...
eltűnnek a gondok,
viharfelhők szűnnek,
nyár melege tombol.
Amikor szeretsz...
nincsenek könnyeim,
az apró zafírok
lelkemnek tükrei.
Amikor szeretsz...
hangod mézes...édes,
amikor szeretsz...
semmitől sem félek.
Amikor szeretsz...
érdemes lesz élni
értelmet a létnek
víg alkonyt remélni.

Amikor szeretsz...
nem érdekel semmi,
amikor szeretsz...
elkezdlek nevetni,
amikor szeretsz...
ezeréves fohász
apró mozaikból
építi a csodám.
Amikor szeretsz...
eltűnnek a gondok,
viharfelhők szűnnek,
nyár melege tombol.
Amikor szeretsz...
nincsenek könnyeim,
az apró zafírok
lelkemnek tükrei.
Amikor szeretsz...
hangod mézes...édes,
amikor szeretsz...
semmitől sem félek.
Amikor szeretsz...
érdemes lesz élni
értelmet a létnek
víg alkonyt remélni.

ÜLJ LE MELLÉM

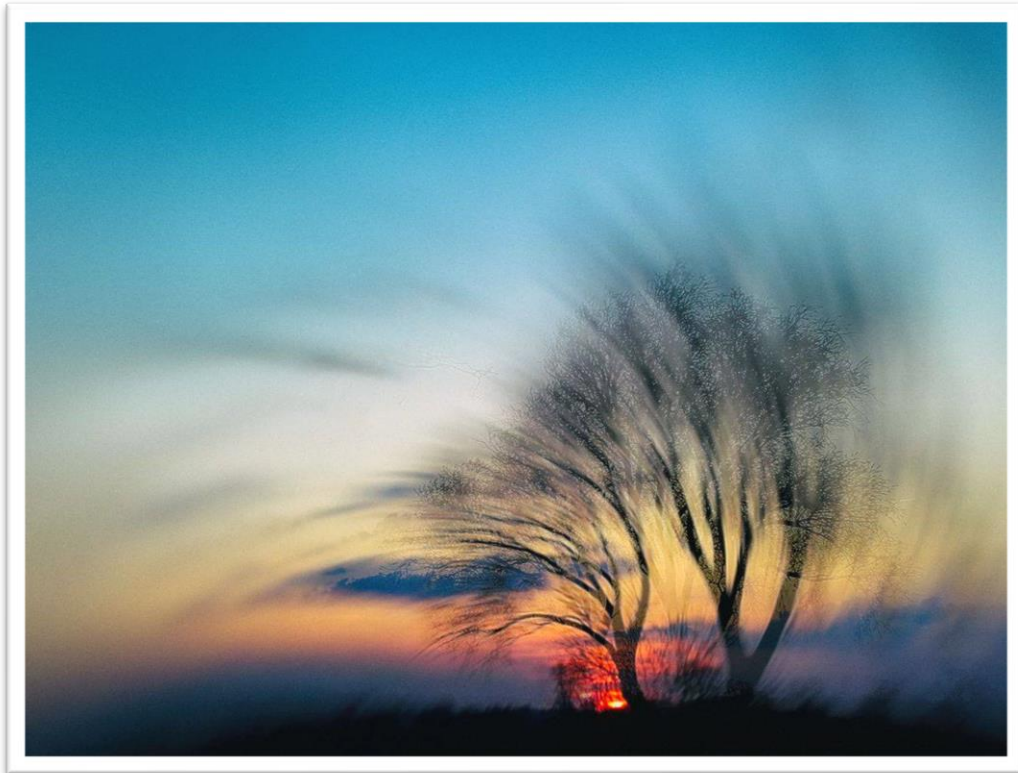
Ötvös Németh Edit:

Ülj le mellém

Üres a hinta,
nincs akit ringat,
madzaga kopik
idő meg foszlik,
csendes a nap most,
emléke vaskos,
rojtos foszlányok
hazudós álmok,
délután fénye,
erdő erénye,
gyere el hozzám
simítsd le szoknyám,
vezess a rétre,
érintsd meg végre,
ülj ide mellém,
hallgasd a zeném,
lelkemnek dalát,
Isten angyalát,
hinta-palinta,
a föld felitta
az elsírt gyöngyöt,
porhanyós rögök
között bolyongok,
nem hordok kontyot,
gondolat pajkos,
maszatos arcok,
harmatja alkony
karodban alszom.

κειορρευ ηρζουη
μειμνηη ηηκουλ
μηνζυιουζ ηιουρ
βουφοηη βηηκοη
ηεω μοιφοη κουηλοη
κοζοηη ροηλουθοη
βοημτυλοη ιοβοη
ηε ηηηη ηλουηλοη
ηηηηη ηηηηηη

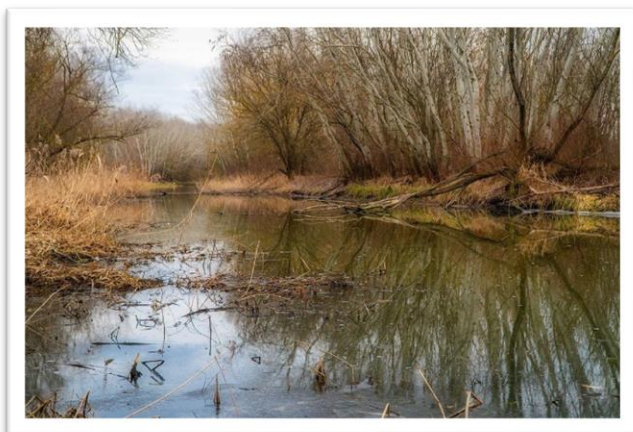
Vönöczkiné Gmeindl Margit versei:

Vönöczkiné Gmeindl Margit

Tánc a szélben

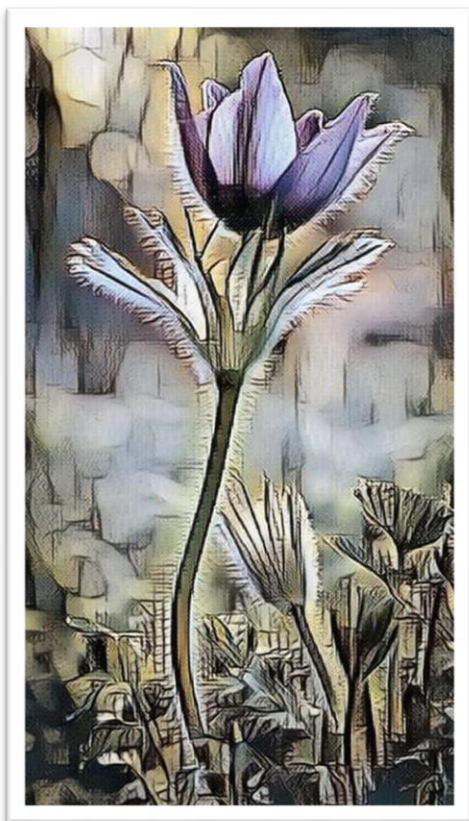
Lélektáncot jár a szél
a fákhoz szól, halld a zenét!
Keringőzik, szól a valcer,
ám vadabb lesz minden perccel.
Pörög, forog most a világ
azt sem látni, hol egy virág.
A faágak hajladoznak,
már a széllel hadakoznak.
Nem bírják ők ezt a ritmust,
vágyják az utolsó taktust.

Vönöczkiné Gmeindl Margit

A parti fák

Víztükrében álmodok,
magukat csodáló fákat.
Tükörképük tükörképem
elmerül az ég kékjében.
Állnak ott csodára várva,
vágynak a tavasz csókjára.
Hótól fagytól szabadulva
ágaikat égnek nyújtva.
Néhol sziget nádból, sásból,
amott tán híd, kidőlt fából.
Távolba nézek, merengek,
fent a felhők hová mennek?
Fák közt üresség, és magány
mindenütt kérdés és talány.
Fák lelkébe senki se lát
nem tudni, melyik mire vágy.
Vágynak fénylő napsugárra,
tavaszi rügy fakadásra?
Tündérekről álmodoznak,
kiktől éjjel álmodni lopnak?
Amíg ezen merengenek
tova szállnak a fellegek.
Lassan én is feleszmélek,
hangom eresztem a szélnek.
Kikiáltom a mi bánt,
nem válaszoltak a fák.
Lassan tompulnak a fények
élednek az új remények.

Vönöczkiné Gmeindl Margit

Vágyódás

Sejtelmesen nyújtja fejét
felfelé a semmibe.
Talán a vágya hajtja
vagy a napot akarja.
Gondolata messze cikázik,
fel az égbe, hisz fényre vágyik.
Kitárja szirmát és csókra vár
csókolja végre napsugár.
Buja vágygal tör egyre feljebb
ami lent van, ne lássa többet.
Merülj el bennem, súgja
hisz rövid az életem.
Szirmaimmal átkarollak,
a szerelembe jer velem!

Zsubrits Zsolt versei:

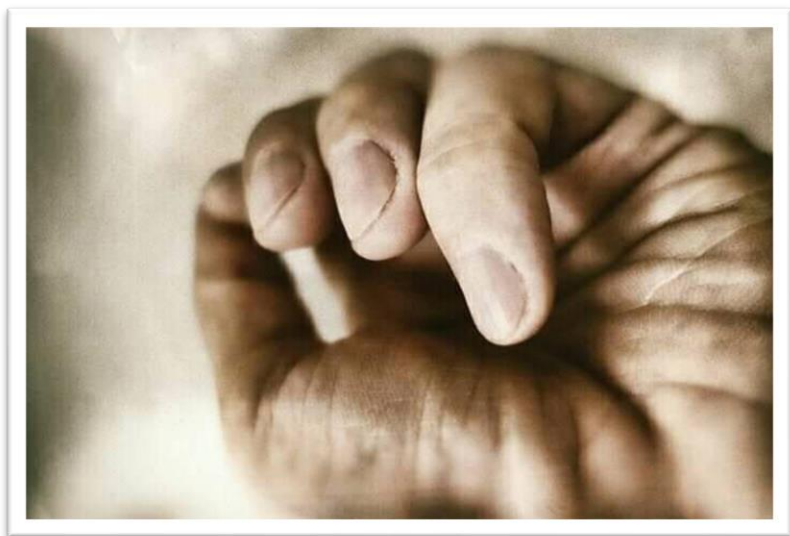
Zsubrits Zsolt:

Végtelenül

Reménység s elmúlás táncot járnak,
színe-fonákja örök változásnak.
Időmalomtól kaptak gyöngyszemeket,
pillanatok, hangulatok édesítenek.

Megváltozhatatlan a mulandóság.
Mint egy zsémbes uraság,
kérdőre vonja szertelen szabadosságom,
visszautasít

A remény a végtelenséget birtokolja,
jelen járdáján járva bízik holnapban,
elmúlás markában rejti titkait,
békezigete, hol ébred az álom.

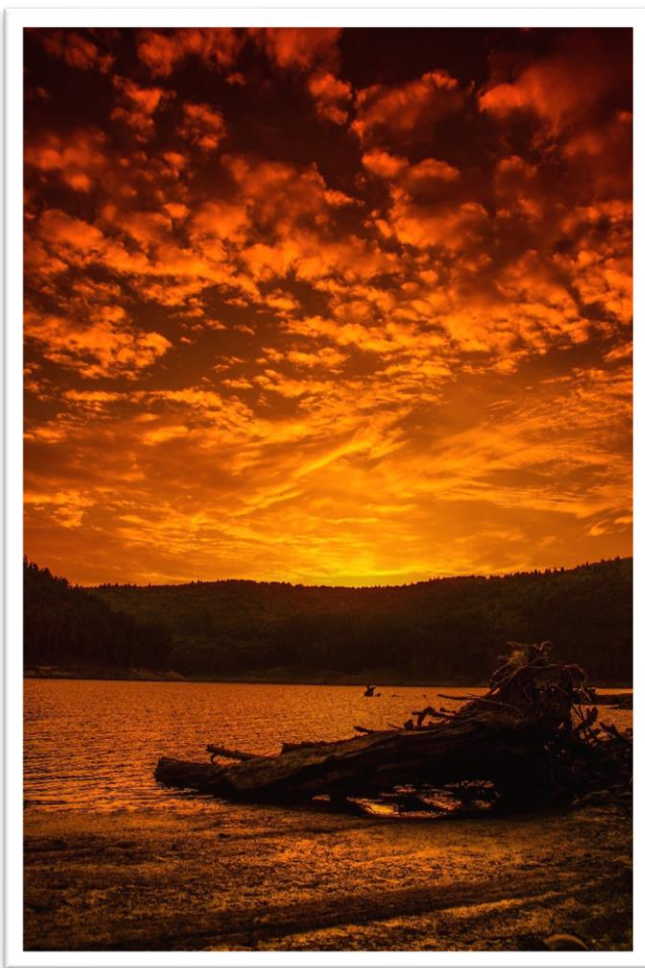
Zsubrits Zsolt:

A kéz

Sikert megmarkoltam,
gazdagon csillogjon,
ne hagyj el - szorítottam,
csak nekem tapsoljon.
Simogattam nyakat,
gyönyört érintettem,
keblet, bársonyvállat
ujjammal becéztem.

Haragot tartottam,
s dédelgettem békét,
dühöt megnyugtattam,
kértem irigység eszét.
Eltakartam szégyent,
pirult helyettem is,
nem éreztem kényszert,
mutattam fityiszt.
Emeltem szív vágyát,
egekbe költözött,
ringattam szép álmát,
ünnepbe öltözött.
Törődötté váltam,
a gondok kikezdték,
fáradt a munkában,
vastagítom kérgét.

Utamon elkísért,
ír vörös betűkkel,
köszönöm hűségét,
úgysem felejttem el.

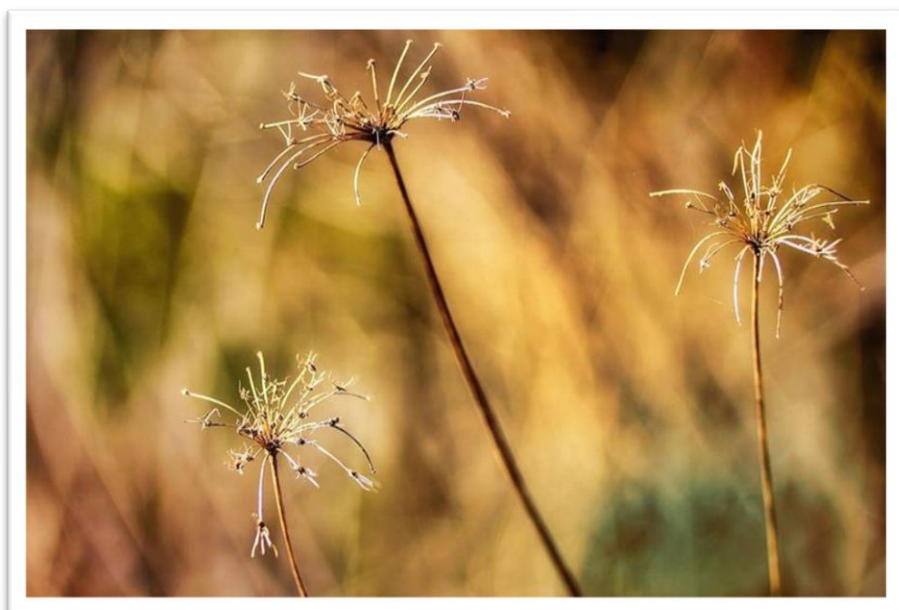
Zsubrits Zsolt

Este a parton

Bontja szirmait a várt
nyugalom,
sirályok szárnyán
fénylik az alkony,
pálmafák tövén
pihennek kövek,
perzselő hőség isten
véletek!

Lassulón búvik meg a gondolat,
halkan távozó búcsú mondat,
felhők karolják a pillanatot,
vallomás helye s ideje áldott.

Izmos hullámok köszöntik vándort,
sós hús levegő kér bocsánatot,
kéket váltja fel éj feketéje,
s fáradtan olvad Nap ölelése.

Zsubrits Zsolt:

Bevégzés

Vágtat velem valami vészes
Éjsötét éktelen évek
Gőzöm gerjed s gázolok
Záporoz zúdító zajom
Egyensúlyban elengedem
Tartom tovább töredékem

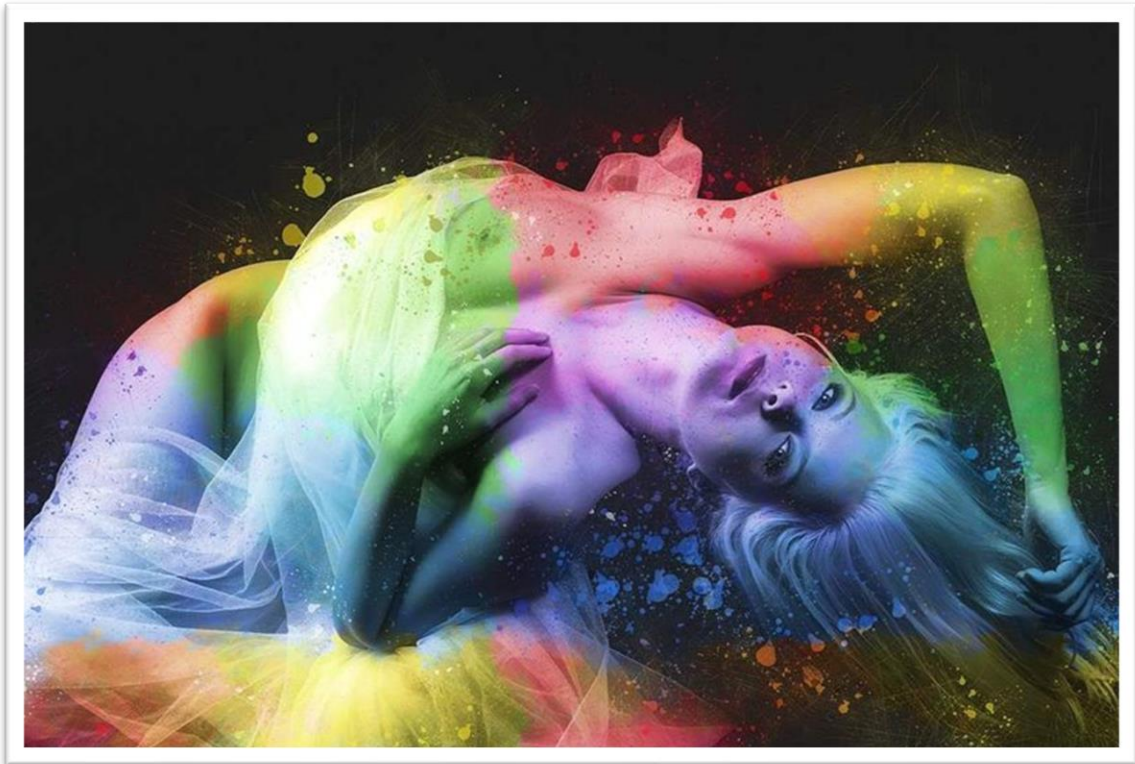
Zsubrits Zsolt:

Állomások

1. Mindig ugyanúgy az üzenet köszön vissza,
hangtalanul remél a színes szánakozás,
ismétlődik az idő megszokott ritmusa,
tompán érkezik egy váratlan vallomás.

2. Kegyetlenül lesben áll, rombol, szurkál,
megrezzen a felismerés a fényben aztán,
a lélek simogató érintésekre vár,
hogy a halott elevenné eddze magát.

3. Csakis csodálatosat teremt a holnap,
mosolygó kislányt, virágba borult fát,
az elfáradt tervek új erőre kapnak,
pillanatokból építi fel a vagyonát.

Zsubrits Zsolt

Lüktetés

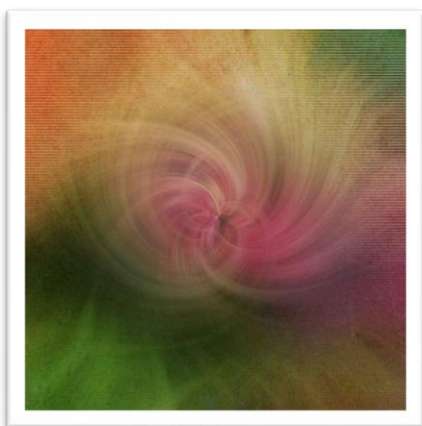
Test lüktet érzékiségében,
lélek ég szerelem tüzében,
szellem szava együttérzése,
s lennék az én, egy kis időre.

Zsubrits Zsolt

haiku

érints meg megint
a táncban eggyé válunk
mint forró csók s vágy

Zsubrits Zsolt:

Nyughatatlan alkotás

Akadnak örökérvényűségek,
érző a lélek, láthatatlan a lényeg,
középen vagyok aki vagyok,
vélt valóm megismerése nem is olyan
egyszerű,
időtlenben fejtem meg
lényegem szivárvány szavait,
nincs végül, nem tartós az igazság,
(biztos, hogy így van ?)
állandó változásban tanulom
feloldhatatlan önmagam,
és pihenésképpen labdázom
gondolataimmal,
ez is én vagyok,
ahogy rezgés, forgás, kalandozás,
marad az érintés és hatni tud bármi,
tulajdonságok nélkül, ítéletek helyett,
a fény körbe ölel,
istennél ez csak természetes,
az alkotás sosem pihen.

Zsubrits Zsolt:

Együtt boldogan

Hajolj halkán hozzám,
szavaljon szép szemed,
szerelmesek tüze,
járja át szívemet.
Ölelj meg gyengéden,
karoljál boldogan,
szomjas ajkam megint,
ajkaddal édesítsd.
Ne múljon el a perc,
míg a Hold ránk tekint,
arcod arcom Napja,
mosolyod simogat.
Lelkemet a lelked,
dallal érintse meg,
s hallgassuk szótlan,
mi ketten boldogan.

Tartalom	
Versek & Fotókra 2020.....	4
Idő kerekén.....	5
Bástya.....	6
Tóparton.....	7
Puha pihék.....	8
2021-es Naptár-ban:.....	9
JANUÁR.....	10
TAVASZVÁRÓ.....	11
TÉLI BÉKE.....	12
2019 Versek & képek.....	13
Eső után (részlet).....	14
Napnyugta.....	15
Égi varázsló.....	16
Titok és báj.....	17
Még.....	18
Kapaszkodó.....	19
Halott élet.....	20
Álmomban.....	21
Megnyugvás.....	22
Ahogy a felhők.....	23
Hajnalodó.....	24
Álom.....	25
Az idő fogságában.....	26
Egyszer még.....	27
Pataktánc.....	28
Szeptember.....	29
2019-es naptár-ban:.....	30
Január.....	31
December.....	32
Kerecsényi Éva versei:.....	33
Álom.....	34
SUHANÁS.....	35
Ősz mágiája.....	36
Te meg én.....	37
Varázslat.....	38

Talán	39
A kaktusz virága	40
Megnémult pillanat	41
Lemenőben	42
Kilátás	43
Egyetlen	44
Nyári lebegés	45
Májusi nász	46
Hódolat	47
Csupa titok, csupa báj	48
Hercegnő	49
A természet románca	50
Csellengés	51
Téli mese	52
Gianni Rodari: Az út, amely sehová sem vezetett	53
Ötvös Németh Edit versei:	55
Tükröződő	56
Tartás	57
Fényvarázsló	58
Komor	59
AMIKOR	60
ÜLJ LE MELLÉM	61
Vönöczkiné Gmeindl Margit versei:	62
Tánc a szélben	63
A parti fák	64
Vágyódás	65
Zsubrits Zsolt versei:	66
Végtelenül	67
A kéz	68
Este a parton	69
Bevégzés	70
Állomások	71
Lüktetés	72
haiku	73
Nyughatatlan alkotás	74
Együtt boldogan	75

